

anthony **K I N G**

Politia criminală „Cazuri speciale”
RĂPITORII DE COPII

Anthony King

RĂPITORII DE COPII

**POLIȚIA CRIMINALĂ
„CAZURI SPECIALE”**

Editura Virtual

2011

ISBN(e): 978-606-599-405-8

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

CUPRINS

CAPITOLUL I	1
CAPITOLUL II.....	6
CAPITOLUL III	10
CAPITOLUL IV	16
CAPITOLUL V.....	21
CAPITOLUL VI	25
CAPITOLUL VII.....	31
CAPITOLUL VIII.....	36
CAPITOLUL IX	42
CAPITOLUL X.....	47
CAPITOLUL XI	53
CAPITOLUL XII.....	57
CAPITOLUL XIII.....	61
CAPITOLUL XIV	67
CAPITOLUL XV.....	74
CAPITOLUL XVI	80
CAPITOLUL XVII.....	85
CAPITOLUL XVIII.....	91
CAPITOLUL XIX.....	95

CAPITOLUL I

— Depășește-l acum!

Jaguar-ul viră brusc la stânga, accelerează și îi tăie calea microbuzului Renault Mascott din fața sa. Un individ mascat îndreaptă țeava unui automat Uzi spre pneurile mașinii ce fusese obligată să oprească și slobozi două rafale scurte de gloanțe.

— *Let's go!* strigă cel care trăsesse, coborând în viteză din Jaguar.

Un jeep GMC opri brusc în spatele mașinii atacate, iar o femeie - de asemenea, mascată și înarmată - intră în scenă. Se îndreaptă spre ușa laterală culisantă a Renault-ului și o smuci cu putere. Complicii ei se căzneau să deschidă portiera din dreapta față și, cum șoferul nu înțelesese s-o deblocheze la comandă, fu împușcat pe loc, prin parbrizul care se sfărâmă în mii de bucățele.

Majoritatea copiilor aflați în microbuz începu să plângă, privind îngrozită la ce se petrecea, iar trei fetițe țipară, deznădăjduite și speriate.

— Fă-i imediat să tacă, altfel îți zbor creierii! țipă tânăra, îndreptând amenințătoare un pistol - marca Beretta Trophy cu amortizor - spre însoțitoarea micuților. Pe urmă să-mi întocmești o listă cu numele fiecăruia, dar să nu te pună naiba să încerci să mă tragi pe sfoară, că te desfigurez! Ai înțeles?

Șoferul Jaguar-ului îl trase pe cel împușcat de la volan, târându-l pe culoarul dintre scaune, iar celălalt complice se instală în locul lui, pornind motorul.

— Dă-i drumul o dată, Al, la naiba!

Bărbatul demară în trombă, lovind mașina cu care blocase drumul, și se înscrie în traficul aglomerat de pe Bulevardul Santa Monica.

Pentru că însoțitoarea nu reușise să-i potolească pe copiii înspăimântați, atacatoarea o lovi cu patul pistolului în frunte, făcând-o să îngenuncheze.

— Vezi dacă poți opri sângerarea fraierului ăștia! ordonă ea, arătând apoi cu țeava armei spre șoferul rănit.

— Al, nu te grăbi! Nu contează cât de departe ajungem! numai caută să alegi un loc deschis și cât mai îndepărtat de clădiri. Canada ne așteaptă, nu pleacă din loc!

— Cred că am să opresc la intersecția bulevardului cu Highland Avenue.

— Perfect. E unul dintre locurile pe care le-am studiat deja, nu?

— Da, Ben. N-ai de ce să-ți faci griji!

— Ai dreptate! De ce mi-aș face?... Pentru simpla răpire a unu, doi, trei, patru..., 16 copii de grădiniță și doi maturi, dintre care unul se află pe moarte? Mai mult ca sigur că, dacă ne vor prinde, ne vor ierta. Asta vrei să spui, nu-i așa?

— Nu, Ben, nu asta am vrut să spun. Nu te enerva! Ai să vezi că totul va merge strună, conform planului stabilit!

Când primele sirene ale autovehiculelor poliției începură să se audă, răpitorii își verificară armamentul. Trecătorii, care o rupseseră la fugă la primele focuri de armă, se întorceau acum la locul faptei, roși de curiozitate.

— Cât mai e, Al, până la Highland?

— În maximum două minute ajungem.

— Să oprești chiar în mijlocul intersecției! Pe urmă, vedem noi ce mai este de făcut.

— Alden Rossner-Clark făcu exact ce i se ceruse.

Nu-i convenea deloc acțiunea în care se amestecase, dar acum era mult prea târziu ca să mai dea înapoi.

— Deschide ușa din față! Îi ordonă fata.

Apoi luă automatul din mâna lui Ben, coborî în stradă și trase câteva rafale în aer.

Câteva mașini - conduse de șoferi prea îndrăzneți - se ciocniră, altele începură să claxoneze, dar cei mai mulți conducători auto se grăbiră să părăsească intersecția.

Îți făcură apariția și polițiștii, care blocară treptat căile de acces. În foarte scurt timp aveau să sosească și trupele SWAT.

Lunetiștii ocupară poziții strategice, pregătindu-și puștile cu repetiție Macmiilan, de calibru 50. Gloanțele acestei temute arme au un efect ucigător până la o distanță de 2.000 de metri, iar acest lucru face parte din abecedarul fiecărui infractor de pe teritoriul Statelor Unite ale Americii.

— Predați-vă, sunteți înconjurați! se auzi o voce stupidă într-o portavoce, care-i făcu pe cei trei răpitori să izbucnească în hohote de râs.

Pentru a se amuza încă și mai mult, Benjamin Drake trase două focuri de armă spre mașinile poliției. Gloanțele se înfipseră cu un zgomot sec în tabla moaie, făcându-i pe oamenii legii să se trântescă îngroziți la pământ. Nimeni nu avea de gând să facă pe eroul și să piară stupid într-o astfel de confruntare.

— Am să mor! se auzi glasul șoferului. Sângerez din abundență.

Șeful bandei îl privi în scârbă, aruncându-i:

— Dacă ai fi deschis ușa când ți-am spus, n-ai fi ajuns aici. Numai tu ești de vină, idiotule!

Rănitul tăcu, pentru a nu-l enerva și mai mult pe cel care îl împușcase. Se aștepta să moară. Își pierduse orice speranță. Introduse o mână în interiorul hainei și scoase de acolo portofelul, în care avea o fotografie de familie. Ținea foarte mult la fetele sale și se gândi să le mai privească o dată înainte de a închide ochii pentru totdeauna. El, soția sa și cele două fiice ale lor zâmbeau fericiți pe hârtia de celuloid.

Benjamin Drake se repezi la șofer, bănuitor, smulgându-i din mână obiectul, pe care-l luase drept o armă.

— Ah, tocmai acu' ți-ai găsit să devii sentimental! exclamă răpitorul. Nu vreau să te privez de

ultima dorință. Ia-ți poza înapoi, adăugă acesta, întinzându-i și portofelul.

Din ce în ce mai slăbit, Patrick Koontz întinse mâna, dar renunță să-și mai privească familia.

Poate că totuși voi supraviețui, se gândi el și își vârî portofelul la loc în buzunar. Ajută-mă, Doamne! Între timp, mașinile poliției reușiră să blocheze toate căile ce ar fi putut permite evadarea. Sosiră și trei ambulanțe, complet echipate pentru intervențiile de urgență, apoi o autospecială de pompieri, pentru orice eventualitate.

Zeci de oameni în uniformă și civili înconjuraseră microbuzul, așteptând la distanțe respectabile, cu armele gata pregătite, ordinul de a deschide focul. Cu toate acestea, fiecare dintre ei era conștient că nimeni nu și-ar fi asumat o asemenea responsabilitate. Miza era imensă. Viața a 16 fii și fiice de magnați ai orașului. Politicieni, guvernanți, oameni de afaceri...

— Ce-i cu tine, Al? Te văd cam îngrijorat!

— N-am nimic.

— Nimic pe dracu'! Se observă pe fata ta că ești speriat. Doar știai de la început că asta o să se întâmple! Doar nu voiai să ajungi în Canada cât ai zice pește!

Trupele SWAT își ocupaseră deja pozițiile.

— Unu, gata!

— Doi, gata!

— Opt, gata!

— Șeful dispozitivului li se adresa tuturor prin stația de emisie-recepție:

— Stați pe poziții! Nimeni nu trage decât la ordin!

— Unu! Am în vizor o țintă ce poate fi neutralizată.

— Trei! Și eu la fel.

— Am spus: nimeni nu trage decât la ordin! Fiți pregătiți în orice moment!

*

— Deci, vom ataca microbuzul care-i duce pe copiii magnaților la Disneyland. Planul este deosebit de simplu. Nu vom avea mult de repetat. Trebuie doar să fim atenți și să memorăm cu precizie amănuntele acțiunii.

Cei trei păreau destul de relaxați, deși în realitate erau încordați la maximum. Poate mai puțin plănuitorul întregii afaceri, Benjamin Drake, proaspăt evadat dintr-o închisoare de maximă securitate.

— Ai idee câți copii vor fi în microbuz? îl întrebă Alden Rossner-Clark.

— Mai mult de zece, nu știu cu exactitate. În afară de șofer, vom mai avea de neutralizat o însoțitoare. Treaba va fi extrem de simplă, te asigur.

— Nu va muri nimeni, nu-i așa? vru să fie sigură Venus Meredith, amanta lui Alden.

— Doar v-am spus! Răpim câțiva copii, încasăm răscumpărarea și pe urmă dispărem. Nimic altceva, răspuse Benjamin Drake, nu din cale-afară de convingător.

— Te-ai hotărât, până la urmă, la cât vei fixa răscumpărarea?

— Nu, dar vor fi câteva milioane de dolari la mijloc. Suficient cât să ne ajungă tuturor până la sfârșitul zilelor. Dacă vrei să mă mai întrebi cum îi vom împărți, am să-ți reamintesc. Jumătate eu, jumătate voi.

— N-am uitat asta, mârâi Rossner-Clark, departe de a fi mulțumit.

— Dar înțelegerea e înțelegere și trebuie respectată, își mai zise el. Doar Ben a făcut rost de pont și de banii necesari operațiunii. Eu și Venus n-am adus absolut nimic.

— Al, acum ar fi mai bine să pleci după jeep-ul acela. Se înserează și trebuie să ne culcăm devreme. Mâine vom avea o zi foarte lungă. Dacă n-or fi mai multe...

Bărbatul îi dădu ascultare și dispăru pe ușa intermediară a garajului în care își stabiliseră cartierul general. Îndoiala, însă, nu-i dădea pace.

— Oare povestea asta o să se termine cu bine? se întrebă Rossner.

— Hai să mai verificăm o dată armamentul, Venus!

Tânăra se supuse fără să comenteze. Se pricepea destul de bine la așa ceva, după copilăria și adolescența pe care le trăise în cele mai rău famate suburbii ale Los Angeles-ului.

Întotdeauna mi-au plăcut pistoalele Beretta, zise ea. Sunt adevărate bijuterii. Când îmi voi permite, am să-mi încropesc o colecție.

Benjamin Drake nu luă în seamă această remarcă, fiind mult mai interesat să-i admire pe furiș picioarele lungi și fesele puternice. Schimbă vorba:

— Ești de mult împreună cu Al?

— Cam de un an. De ce?

— Mă întrebam dacă te înțelegi bine cu el.

— Sau dacă voi rămâne cu el și după ce vom da lovitura?...

Ultima replică a fetei fu considerată de capul bandei drept un veritabil avans. De aceea, se apropie de ea, punându-i protector un braț pe umăr.

— Nu mi se pare un tip din cale-afară de bun pentru tine. Asta-i tot. Cred că noi doi ne-am potrivi mult mai bine.

Venus îl privi cu atenție, încercând să înțeleagă cât de serios vorbește. Și nu părea deloc că ar fi avut chef de glume.

— Ce-i drept, Ben nu arată rău deloc! își zise ea. Încă nu mi-am putut da seama ce fel de om e, însă este evident că arată mai bine ca Alden. Oricum, am să mă mai gândesc dacă vreau să fac o schimbare în viața mea. Nu mă grăbește nimeni. Tare curioasă aș fi să aflu de ce a făcut pușcărie, însă voi avea suficientă vreme pentru asta.

Fără să vrea, ridică o mână și, cu dosul palmei, îi mângâie obrazul neras de trei zile. Apoi zise:
— Cine știe dacă ar fi posibil?! Timpul va hotărî, nu?

CAPITOLUL II

— Predați-vă și eliberați ostaticii! se auzi același glas prin portavoce. Nu aveți nici o șansă de scăpare!

Drake începu să râdă, după care scoase un celular din buzunar și afișă un număr de telefon pe geamul microbuzului.

— Acum ne pot suna dacă vor să stea de vorbă cu noi, le spuse acesta partenerilor lui. Doar n-o să plătim noi convorbirea...

Răpitorul avusese dreptate. Aproape imediat, telemobilul începu să sune.

Locotenentul de poliție Sellers e la aparat. Eu sunt cel autorizat să negociez cu voi. Tu cine ești?

Unul dintre bandiți, răspunse Drake, râzând amuzat. Poți să-mi spui Bill Clinton sau Elvis Presley, dacă vrei!

— Ce doriți?

— Deocamdată, nu mare lucru. Îți notezi? Am o listă cam lungă.

— Te ascult!

Un autocar cu aer condiționat și WC ecologic în interior, bineînțeles, cu plinul făcut. Apoi niște hamburgeri, dulciuri pentru copii, apă minerală, câteva pachete de țigări obișnuite și vreo șase cu cannabis, dacă aveți la îndemână. Dar acest ultim articol nu e obligatoriu. Atât pentru moment.

— Și ce ne dai în schimb? Doar știi că așa se procedează!

— De unde să știi? Crezi că iau ostatici în fiecare zi? Ești naiv, amice! Dar avem un ostatic grav rănit, de care ne-am bucura să scăpăm. Îi sperie pe copii.

— E prea puțin pentru ceea ce ne ceri!

— Știi că ai tupeu! Când mă gândesc că încă n-am spus nici un cuvânt despre bani...

— N-ai spus, e adevărat, însă pentru autocarul acela ai putea elibera măcar trei ostatici. Așa se procedează.

— Bine, am să vă dau doi, dar mai lasă-mă dracului în pace cu procedurile tale standard, că la mine nu țin! Doi îți dau, nici unul mai mult! Iar dacă mai tragi mult de timp, va fi numai unul, căci șoferul e pe ducă. Are câteva gloanțe în el care-l... incomodează. Și tu îl vei avea pe conștiință, Sellers, sau cum naiba te-o fi chemând în realitate!

— În regulă, nu te enerva! În maximum o oră, o oră și jumătate, vei avea tot ce ne-ai cerut. Acum eliberează-i pe cei doi!

— Doar unul, deocamdată. Să vină doi paramedici cu o targă ca să-l ia.

— O.K.

— Fără șmecherii! La fiecare tentativă de acest fel, voi împușca un copil. Și am destui ca să

țin departe fundurile voastre puturoase. M-ai înțeles, copoiule?

Locotenentul nu-i mai răspunse, întrerupând furios legătura.

— Vor un autocar și câteva mărunțișuri, comunică acesta prin stație. Vor elibera în schimb doi ostatici. Unul acum, deoarece e grav rănit, iar celălalt mai târziu.

— Și-au declinat identitatea?

— Nu. Cel cu care am vorbit spunea să-i zic... Bill Clinton sau Elvis Presley.

— Rămâi în dispozitiv și încearcă să vorbești cât mai mult cu ei, dar fără să-i enervezi! Nu întreprindeți nimic până nu primiți ordin! Îi mai comunică șeful departamentului său.

Doi paramedici, un bărbat și o femeie, se apropie în fugă de microbuz, cărând cu ei o targă. Împreună cu Alden Rossner-Clark, care renunțase la cagula ce-i ascundea figura, îl suiră pe șoferul împușcat pe targă. Apoi, cei doi se întoarseră în spatele mașinilor de poliție, unde îi aștepta ambulanța. Victima pierduse mult sânge, iar șansele sale de supraviețuire se diminuau de la o secundă la alta.

Locotenentul Sellers se apropie de șofer.

— Poți vorbi?

— Încet, răspunse Patrick Koontz, strâmbându-se din pricina efortului depus.

— De ce-au tras în tine?

— N-am vrut să le deschid ușa imediat după atac. .

— Câți copii sunt în microbuz?.

— 16, plus însoțitoarea, căreia am auzit că-i vor da drumul. Mergeam la Disneyland.

— Ai vreo idee despre identitatea răpitorilor?

— Nu, dar căutați în buzunarul interior al vestonului. Am acolo o fotografie de familie, pe care ați putea găsi amprente de unuia dintre ei. Ceilalți i-au spus Ben, și mai e unul, Al. În total, sunt doi bărbați și o femeie, ceva mai tinerică.

— Mulțumim, prietene! Fii tare, trebuie să rezisti!

— Polițistul scoase portofelul din locul indicat și îl vârî într-o punguță de plastic, pe care i-o înmână unui subaltern.

— Du-te cu asta la sediul Departamentului Poliției Los Angeles și dă-i-o legistului! Poate aflăm cine e Ben ăsta!

*

— Ce te-ai face, dacă eu m-aș mărita? îl întrebă Jane Heron pe partenerul ei.

— Cu cine, cu psihiatrul acela de la ospiciul *L.A. Faith*, după care ți s-au aprins călcâiele?

răspunse Eric Black tot printr-o întrebare.

Cei doi detectivi din cadrul Diviziei „Cazuri Speciale” a D.P.L.A. nu pierdeau nici o ocazie să se tachineze. Iar asta era una dintre cele mai mari distracții ale vieții lor de polițiști.

— N-are importanță. Dar răspunde-mi la întrebare!

— Cred că m-aș lăsa de meserie. Nu-mi închipui viața de detectiv fără tine, draga mea! Asta voiai să auzi, nu-i așa? râse bărbatul, amuzat.

— Bănuiam eu că nu vei fi sincer! Sinceritatea nu este tocmai cea mai pregnantă trăsătură de caracter a ta, recunoști?

— Cum poți să-mi vorbești în felul acesta? Doar știi bine că nu te-am mințit niciodată! își continuă polițistul seria neadevărurilor sfruntate în care se complăcea.

În același timp, își aduse aminte de superba roșcată - colegă cu psihiatrul Foster, ultimul amant al lui Jane - în compania căreia mototolise câteva cearșafuri..

— Ești imposibil, Eric! Iar minciunile tale miros de la o poștă. Oricum, poți sta liniștit! N-am de gând să-mi pun pirostriile. Nu încă.

După o convorbire telefonică de câteva minute, sergentul Steve Mann, colegul lor, le spuse:

— Chiar în acest moment se află în plină desfășurare o răpire, la intersecția bulevardului Santa Monica cu Highland Avenue. Mai bine-zis, deturnarea unui microbuz cu luare de ostatici. E vorba despre 16 copii de grădiniță și doi maturi. Se pare că acestora din urmă li s-a dat sau li se va da drumul cât de curând.

— Și asta are vreo legătură cu divizia noastră? întrebă Jane, nelămurită.

— Dacă șeful nostru, căpitanul West, nu ne cheamă în următoarele zece minute, înseamnă că nu. Totuși, ne-a atras atenția să fim pe fază, prin intermediul secretarei.

Sergentul nici nu-și termină bine vorba, că vocea superbe Melan Pullman se și făcu auzită:

— Detectivii Jane Heron și Eric Black, împreună cu sergentul Steve Mann, sunt așteptați în bârlogul boss-ului!

— Ceasul rău! mârâi Eric, ridicându-se primul de la locul său. Numai cu copii nu lucrasem până acum...

Înainte ca sergentul să pună mâna pe clanță, ușa biroului se deschise, în prag făcându-și apariția Corky West în persoană. Era încruntat și sugea nervos dintr-o acadea cu gust de cafea.

— Veniți odată sau trebuie să vă invit cu fanfară? îi întrebă acesta, iritat.

Dar cum nimeni nu-i răspunse, le întoarse spatele polițiștilor și se duse la locul său.

— Prezenți la datorie, șefu! încercă Eric să mai destindă atmosfera. Ce s-a întâmplat?

— E vorba despre o răpire.

Și comandantul diviziei începu să le relateze tot ce aflase până în acel moment.

— Cazul e de competența noastră? întrebă sergentul Mann.

— Nu prea, însă câțiva politicieni care au aflat vestea au insistat pe lângă directorul D.P.L.A., Larry Tillman, ca noi să preluăm cazul.

— Ce onoare!...

— Onoare pe naiba! N-au încredere în agenții

— F.B.I.-ului. Asta-i tot.

— Se cunoaște identitatea răpitorilor?

— Dr. Butch Harrison încearcă chiar acum să descopere numele unuia dintre ei. I-au fost adu-se niște amprente. Dacă tipul e recidivist, va afla.

— Atunci noi coborâm în Laboratorul criminalistic al „Specialistului” și pe urmă ne deplasăm la locul faptei, nu-i așa? întrebă Jane.

— Sunați-mă când ajungeți acolo, ca să-mi spuneți care este situația! le ceru căpitanul.

— În drum spre catacombele legistului, Eric mai încercă o glumă:

— Și eu care voiam să solicit un concediu de odihnă...

— Ești cumva obosit, partenere?

— Dimpotrivă. Mă gândeam să efectuez o călătorie de... logodnă cu asistenta psihiatrului aceluia. E o ființă inepuizabilă, credeți-mă!

Dr. Harrison nu-și dezminți nici de această dată porecla de „Specialist” pe care i-o dăduseră colegii săi. De cum intrară în biroul său, acesta le zise:

— Notați-vă! Benjamin Drake, 33 de ani, născut în Springfield, Missouri. Condamnat la 16 ani de închisoare pentru jaf armat, împușcarea unui polițist și agresarea altor trei, a fost chiriașul mai multor penitenciare de maximă securitate: A reușit să evadeze din ultimul. Mai bine-zis, înainte de a ajunge la închisoare, în timpul unui transport. Individul este coleric și extrem de periculos. În armată, a fost trăgător de elită, așa că nu v-aș recomanda să stați în bătaia puștii lui.

— Mulțumim, Butch, ești o bomboană! zise Jane, luând un print cu toate informațiile din mâna „Specialistului”. Acum, că știm cine este, ne-am mai liniștit. Răpitorul e ca și prins. Mai avem de întocmit rapoartele și pe urmă o tăiem la plajă.

— Despre ceilalți doi ai aflat ceva? își întrerupse detectivul colega.

— În afară de starea civilă, de numărul pe care-l poartă la cămașă și la pantofi, nu mare lucru. Din două amprente ale unui om cât ai fi vrut să descopăr? Viața de dincolo de... viață?

— Nu te ambala, prietene! Am pus și eu o întrebare, n-am dat cu parul...

— Bine, nu mă ambalez, dar acum cărați-vă! Mă țineți din treabă.

CAPITOLUL III

Polițiștilor le-a trebuit aproape o jumătate de oră ca să ajungă la locul faptei, prin traficul extrem de aglomerat al orașului. Nici sirena pe care Eric a scos-o pe capota mașinii nu le-a fost de mare ajutor.

— Dacă am fi avut la dispoziție mai multe elicoptere, am fi fost deja acolo, aprecie Steve, care se foise tot drumul pe bancheta din spate a Ford-ului Scorpio, condus cu măiestrie de Eric.

— Asta o să se întâmple în mileniul IV, probabil, aprecie detectivul, ursuz.

— Nu mai fi și tu atât de pesimist, colega, că-mi pieri chef de viață! interveni Jane. Mai bine vezi-ți de condus, că aproape am ajuns.

*

Câteva mașini de poliție se dădură la o parte, iar printre acestea se strecură un autocar marca Mercedes, care frână la doi metri de microbuzul deturnat.

— Dă-te jos și întinde-o! îi ceru Rossner-Clark polițistului în civil care adusese autocarul. Repede, nu mai sta pe gânduri!

Acesta dădu să execute comanda, însă fu oprit de Drake în ultimul moment.

— Așteaptă!

Răpitorul o prinse pe însoțitoare de gât, folosind-o drept paravan, și coborî împreună cu ea din microbuz. După aceea, le zise complicilor săi:

— Mutați copiii în Mercedes! Iar tu, dacă îndrăznești să faci vreo mișcare, te alegi cu câteva gloanțe în fund! adăugă șeful bandei, amenintându-l cu țeava automatului Uzi pe cel ce adusese autocarul.

Când operațiunea de trasbordare fu încheiată, Venus Meredith îl întrebă pe polițist:

— Ai adus tot ce v-am cerut?

— Da, găsiți în autocar alimentele, apa și țigările.

— Foarte bine, continuă Drake. Acum suiți-vă repede în microbuz și dati-i drumul pe unde ați venit!

*

Detectivul Black îl sună pe căpitanul West și îi relatează care era situația, cu lux de amănunte.

— Cine e șeful dispozitivului? vru să știe acesta.

— Locotenentul Sellers.

— Cel care a fost la „Omucideri” până anul trecut?

— Chiar el.

— Bine. Tu te pricepi să negociezi cu răpitorii?

— Cătuși de puțin și nu-l văd nici pe Steve făcând asta, dacă vă gândiți cumva la el.

— Poți să mi-l dai puțin pe Seilers la telefon?

— Imediat, șefu'!

— Stai, să-ți mai zic ceva! Am vorbit cu directorul Tillman și mi-a spus că unul dintre copiii răpiți este fiul senatorului Robert Hutton. Acesta l-a sunat, extrem de nervos, și l-a amenințat că, dacă treaba nu se finalizează cu *happy-end*, putem să ne luăm adio de la Divizia „Cazuri Speciale”. O desființează în doi timpi și trei mișcări, iar pe noi ne azvârle la arhive.

— Aoleu! Vi-l dau la telefon pe șeful dispozitivului!

După ce locotenentul termină convorbirea cu căpitanul West, îi restitui detectivului telemobilul și îl întrebă:

— Unde e sergentul Mann?

— În mașina cu care am venit. Să-l chem?

— Te rog!

— Cei doi își strânseseră mâinile, amical.

— *Hello*, Steve! A trecut ceva timp de când nu ne-am mai văzut, nu-i așa?

— Așa e, locotenente.

— Am vorbit adineauri cu șeful tău și m-a rugat să te țin pe lângă mine în timpul negocierilor cu răpitorii. Te deranjează?

— Deloc.

— Am înțeles că divizia voastră a preluat cazul, însă comanda acestui dispozitiv îmi revine în continuare, până la o eventuală deplasare a răpitorilor în alt loc. West dorește să fie în permanență la curent cu ce se întâmplă și, de aceea, vrea să stai pe lângă mine.

— În regulă. „Specialistul» nostru a aflat identitatea șefului bandeii. E vorba despre un evadat extrem de periculos, pe nume Benjamin Drake.

— Parcă am auzit ceva despre el. Câtă pedeapsă are de executat?

Steve scoase printul primit de la dr. Harrison, își aruncă ochii pe el și zise:

— 25 de ani. Dacă a fost arestat în 1998, asta înseamnă că i-au mai rămas 22-23 de ani. Cu o eliberare înainte de termen, pentru bună purtare, ar fi putut ajunge în libertate prin 2015. Parcă îl înțeleg de ce-a evadat...

— Eu nu. Vii s-o interogăm pe însoțitoarea care tocmai a fost eliberată?

— Vin!

Femeia se afla încă în stare de șoc, însă unul dintre cadrele medicale consimți ca polițiștii să-i pună câteva întrebări.

— Ai putea să-i descrii pe răpitori? o întrebă locotenentul Sellers.

— Da, însă nu cred că prea fidel. Știi, nu am o memorie vizuală prea bună și eram destul de speriată ca să fiu foarte atentă la figurile lor.

— Cum se adresau unul altuia?

— Sunt doi bărbați și o femeie. Își spun Ben, Al și Venus.

— Ben, de la Benjamin, sări Steve. El e!

— Au vorbit despre intențiile lor?

— Spuneau ceva de Canada. Chiar au repetat de mai multe ori că asta le e destinația. M-au pus să le întocmesc o listă cu numele și prenumele tuturor copiilor. Am convingerea că știu foarte bine cine le sunt părinții.

— Au arme, nu-i așa?

— Da, toți trei. Și sunt convinsă că acela care pare să le fie șef ar descărca arma în copii fără să clipească.

— Îți mulțumim pentru ajutor! Acum te poți duce la spital, ca să ți se acorde asistența medicală de care ai nevoie.

*

— Cât măi stăm aici, Ben? își întrebă Rossner partenerul într-ale fărădelegii.

— Nu mult, răspuse acesta. E mai bine s-o întindem noaptea, căci le va fi mai greu să ne urmărească.

— Vreau pipi! încep să scâncească una dintre fete.

— Venus, du-o tu la toaletă, te rog!

— Numai dacă nu fusesem până acum, comentă tânăra, nemulțumită.

— Cred că nu vrei să o însoțesc eu! se răsti Drake la ea.

— Tânăra o smuci pe micuță de la locul ei, spunându-i:

— Pofțim, domnișoară! Dorința îți va fi îndeplinită.

Cu lacrimi în ochi, fetița intră la toaletă, dar încep să plângă și mai tare când Venus Meredith o împiedică să încuie ușa pe dinăuntru.

— Dacă nu încetezi cu plânsul, am să te las să faci pe tine! Și pe voi toți la fel, îi amenință ea cu degetul pe ceilalți ostatici. Ați înțeles, mucoșilor?

Wendy Lierop, care nu avea mai mult de cinci ani, ieși în sfârșit de la toaletă, însă tot nu-și putea stăpâni plânsul. Tremura de frică și se ținea cu o mână de cordonul fustiței.

Peste poate de enervat, Benjamin Drake se apropie de ea, o prinse de mână și o târî până în partea din față a autocarului. Aici o luă cu o mână de mijloc, o ridică pentru a putea fi văzută de toți

copiii, după care îi izbi nasul cu tocul pistolului.

Lovitura nu fusese una extrem de violentă, însă pentru cartilajele fragile ale copilului însemnase foarte mult. Sângele începu să îi curgă abundent din nas, iar Wendy se sufocă în sughițuri de plâns. Abia își mai putea trage răsuflarea la intervale mari de timp.

— Cine nu mă ascultă pățește la fel ca ea sau mai rău! amenință Drake. Pe urmă, va fi împușcat și aruncat la câini, ați înțeles?

Dar copiii erau prea înspăimântați pentru a putea articula vreun răspuns.

— Las-o acum, Ben! interveni Rossner, luându-i fetița din brațe. Doar nu vrei s-o ucizi pentru că nu-și poate stăpâni lacrimile sau nevoile fiziologice! Doar ești și tu om, ce naiba!

— Ștergeți-o la bot de sânge și gata cu smiorcăielile! Mă scoateți din sărite! ripostă șeful bandei de răpitori.

Venus o luă din nou în primire pe Wendy și o curăță cu o batistă, care se înroși imediat. Tinerii i se făcuse milă de suferința micuței. Doar și ea fusese un copil maltratat. Nu putea uita bătăile încasate și spaimile pe care le trăsesese cu ani în urmă.

— Lasă că o să fie bine până la urmă! Numai fii cuminte și fă ce ți se spune, bine? Când ajungem la granița cu Canada, vă dăm drumul la toți, ca să mergeți acasă la părinții voștri. Ai să vezi!

Fetița incapabilă să formuleze vreun răspuns, se făcu mică de tot într-unul dintre fotoliile mașinii și continuă să plângă, de astă dată înfundat. Venus o clăti pe față cu puțină apă minerală, după care o ținu în brațe, până când copila adormi. Apoi o întinse pe ambele scaune și o lăsă în plata ei.

— Veniți puțin în față ca să stăm de vorbă! le ceru șeful bandei. M-am gândit să le cerem șase milioane de dolari drept răscumpărare. Ce părere aveți?

— Nu e prea mult? își exprimă îndoiala Alden. Crezi că vor plăti?

— La câți magnați și-au „lăsat» copiii în grija noastră? Cred că glumești! Nu e mult deloc. Vin 375.000\$ de fiecare părinte.

— Cum crezi..., cedă Rossner.

— Am să le comunic cererea noastră chiar acum, mai zise Benjamin Drake, sunându-l pe locotenentul negociator.

— Sellers! răspunse șeful dispozitivului la al doilea apel.

— Te deranjez, dragă domnule copoi, ca să-ți spun condițiile noastre decente. Nu te superi, nu-i așa?

— Te ascult!

— Îi pui pe dragii de tătici să strângă suma de șase milioane de dolari și vă dați la o parte ca să putem pleca! Veți elibera Highland Avenue spre Hollywood Lake.

— Imposibil. Va trebui să eliberezi copiii mai întâi.

— Mă crezi tâmpit sau ce? Ai impresia că nu știm că lunetiștii abia așteaptă un semnal ca să

ne găurească scăfârlile? Ostaticii sunt asigurarea noastră pe viață.

— Îți dau cuvântul meu de onoare...

—... Lasă-mă cu asemenea rahaturi, că n-am să ți le înghit! Uite cum facem! Până la ora 6.00 p.m. strângi banii, îi pui în trei valize care se pot închide ermetic și vă dați la o parte ca să putem pleca. O mașină de poliție cu un singur om la bord ne va urmări cu toți banii. Undeva, pe traseu, vom face primul schimb. Vă dau șase dintre copii și ăla îmi dă milioanele. Pe urmă, când ajungem la graniță, îi eliberez și pe ceilalți zece. M-ai ascultat cu atenție, nu-i așa?

— Încotro vă îndreptați?

— Asta o vei afla la timpul potrivit. Nu te grăbi ca fata mare la măritat!

— Și ce garanție am eu că te vei ține de cuvânt, Benjamin Drake?

— Ați și aflat cum mă cheamă? Felicitări! Sincer să fiu, nu mă așteptam să fiți atât de operativi, însă văd că v-ați descurcat. În privința garanției despre care vorbeai, răspunsul este extrem de simplu: nici una. Dar ca să te convingi că nu glumesc, privește cu binoclul spre una dintre ferestrele autocarului și spune-mi ce vezi!

Răpitorul scoase batista însângerată pe geam și o flutură, încântat de ideea care-i venise. Îi pusese pe toți pe jar, iar asta îl amuza din cale-afară.

— Văd fluturând o cârpă roșie, zise locotenentul Sellers, încercând să pară cât mai indiferent posibil.

— Pardon! Nu e o cârpă, ci o batistă. În plus, nu e roșie pur și simplu, ci pătată de sângele unei fetițe adorabile, care abia așteaptă să ajungă în brațele mămicii și ale tăticului ei. Dacă ai vedea-o cum plânge de dor, ți s-ar rupe inima, amice! Doar nu ești de piatră...

— Dar nu se poate să maltratezi copiii! În această situație, toate înțelegerile noastre vor cădea.

— Crezi? Pe cât punem pariu că nu? Uite, dacă vrei să te convingi că e sânge de copil, poți trimite un om de-al tău să adune proba, adăugă Drake, lăsând batista să cadă la pământ.

— Eliberează și fetița! Are nevoie de îngrijire medicală.

— Nu-ți face griji! Am oblojit-o noi. E în afara oricărui pericol, dar dacă nu faceți rost de nenorocității ăia de bani, nu va mai fi pentru multă vreme.

*

Cu o jumătate de oră înaintea expirării termenului stabilit de răpitori, locotenentul formă numărul de telefon al lui Drake.

— Am strâns aproape toți banii. Nu-ți ascund că eu am vrut să dau ordin să fiți împușcați fără milă, asumându-mi toate riscurile ce decurg dintr-o asemenea decizie, însă părinții micuților n-au fost de acord.

— Mă bucur că nu s-au luat după creierul tău de copoi în călduri! Nici nu mă așteptam să te ducă mintea la o metodă pașnică de a depăși criza.

— Mai e ceva. Nu deblocăm intersecția până nu îți eliberezi pe cei șase copii, așa cum ai promis. Aici, părinții nu mai pot interveni, iar polițiștii ascultă doar de ordinele mele. Cred că am fost destul de clar. Nu-mi forța mâna prea mult, căci s-ar putea să te arzi!

— Hai că m-ai făcut praf, ce să spun!... Am impresia că faci pe deșteptul și nu prea ești. Uite ce e! Am să dau drumul la două fete și doi băieți, dar asta nu pentru că m-a impresionat șantajul tău de rahat, ci fiindcă am prea mulți copii și e dificil să avem grijă de toți. Deci, nu-ți dau șase, ci patru. Numai așa, de-al dracu', ca să nu fac ca tine...

— ... Bine, dar...

— ... Fără dar! Nu mai e loc pentru nici o negociere, adăugă Drake ușor enervat, întrerupând legătura telefonică.

CAPITOLUL IV

La ora stabilită, fu eliberată artera de circulație solicitată de răpitori, iar o mașină de politie, cu un singur om înăuntru, pătrunse în perimetrul înconjurat. La volan se afla sergentul Steve Mann.

— Drake, noi v-am respectat dorințele, se auzi glasul lui Sellers prin portavoce. Acum, eliberează copiii!

— Venus, alege doi băieți și două fete care ți se par a fi mai mici și dă-le drumul! Nu vreau să facă pe ei pe drum.

— Doar patru? Mai bine am scăpa de mai mulți, fu de părere ea.

Totuși, execută ordinul primit. O trezi mai întâi pe Wendy și o împinse pe interval.

— Ea rămâne, hotărî șeful răpitorilor.

— Și de ce, mă rog?

— Chiar vrei să le știi pe toate? Pentru că tată-su e șeful de cabinet al viceguvernatorului Statului California. D'aia! Acum ai înțelese?

Cei patru copii se așezară unul în spatele celuilalt la ușa din față, iar când aceasta se deschise, coborâră și o luară la fugă, sub privirile amuzate ale bandiților.

Din mulțimea de curioși care urmărise drama, se desprinseseră mai multe persoane, acestea fiind lăsate să treacă de către polițiștii ce formau cordoanele de siguranță. Erau părinții celor patru copii, cărora nu le venea să creadă că micuții lor au scăpat din mâinile bandiților.

— Pe ceilalți copii când îi vei elibera? se auzi glasul lui Sellers în portavoce.

— Imediat ce vom încasa banii și vom fi în siguranță.

Alden Rossner-Clark se instalează la volanul autocarului și porni motorul, ambalându-l de câteva ori pentru a se asigura că totul este în ordine. Apoi demară, îndreptându-se spre intersecția cu Bulevardul Sunset.

Mașina poliției porni în urmărirea lor. Steve era foarte emoționat. Dar nu din cauza faptului că avea să joace un rol important în această acțiune polițienească, ci pentru că nu mai condusesese un automobil de câțiva ani buni. Munca lui de birou nu-i solicitase asemenea eforturi, iar sergentul își ieșise de multă vreme din mână, cum s-ar zice. Din această cauză nici nu posedă o mașină proprie.

Când cele două autovehicule dispărură la orizont, intersecția fu degajată, iar curioșii se împrăștiară cu regret că nu asistaseră la întreaga operațiune, care, oricum, n-avea să se sfârșească prea curând.

Totodată, reprezentanții presei se îmbarcară în propriile mijloace de transport și se pregătiră să se ia după celelalte mașini ale poliției.

— Totul e O.K., Steve? îl întrebă Eric pe sergent prin stație.

— Da. Ne îndreptăm spre Sunset. Drake n-a mințit. Rulez la 20 de metri distanță în spatele lor